

Túlzó terek

Egy készülő ciklusból

Haranghullás, ejtőernyős harangozó.

Túlzó terek, rácsos üregek sora.
Hetesbuszhajtás, rákócziútfá.

Lapos sarkú ősz, kordbársony zajok.

Pinktelen ritmusrandik,
Időgépszerviz, alkatrészlegesség.
Magyarázatokat monitoroz,
Gyanús haladék ez, papírnyugalom.

Karóba húzott remények, tervek,
Filofaxszerű elképzelések.
Egy újabb év, ötvenkétszer
Vasárnap ebédre vadas,
Tésztamártással.

Zajszalag, parkpántlikák,
Hímes bor, pótparolák.
Beleolvasás, rámolvadás.

Tavasztartály.
Falhoz támaszték repedt kerti székek,
Reznált pinceszag.
Virágmagok, zacskós leves zörög.
Tölt a nyár.

Ezermillió karátos napkapás
Felhőszag légvadak
Nápolyikas citromkorong
Tortakrém kiömölve.

Időnként fölbukkan életében valami jobb a mostaninál. Továbbra is
vagyonokat cipel haza hálós cekkerekben, történytárat éhezés ellen. Soha
nem fog változtatni. Még nem elég erős a kényszer, beleolvasztani önma-
gát az e világi gyarlóságok tégelyébe, vagy leereszteni, mint a hűtőszek-
rényt takarítás előtt.

Makacssága fagyott kutya lába
Jó lesz port törölni.

Magukra hagytuk őket bicebóca űrlényeket
Végtelenített képeken újra ketten vannak.
Születés előtt, kirepülés után állapotban.
Azóta csakis késeket kapunk ajándékba.
Gondosan elnyesett villanydrótok útján
Haladunk fintorgó sorokban
Oldalt a póznákra törtfehér betűk vannak festve

Ha más nem

E. T. ha za te le fő nál.

Fülszövet, villanypálca,
Bűvészkok, feltúlzó erő.

Valahogy mindig a rosszá tétel
Cselekszi magát az életet.
Isten mikor elkezdte, kikelet volt.
A teremtés óta ránk esteledett.

Kéz a kézben, öreg üszök,
Mebánt, eltúlzott esküvel
Állítjuk
A sok századik karácsonyfát.

Szegény, bolond nagyanyám
Receptjéből a sütemény

Túrós, káposztás, meggyes pite.
Fakarddal kell szeletelni.
Belévág az ízébe.

A mindenséget vágyta vers bevenni
Egy szem aszpirint, létben oldva
Tovább kell ahhoz menni a végállomásnál

Gyapjas orkán készülóban
Zsírsgzag úszik erkélypolc
Nyár végi kalandundor
Az utolsó lángos átússza a Balatont.

Megbocsátásért cserébe sót adok
Mint az emberek a sót
Van diótörőd? Ez inkább diónak tűnik
Vagy csupán kemény dió lesz

Két széttett láb a kertben
Netovább voyeurködés
Éjjel piros cipők a lábtörlőn
Ha ott hagyom, elviszi valaki más

Méz és viasz

Menekültek,
Eljutva végre

Pontosan nem tudták, hova,

Nem
Ismert vagy elfelejtett
Helyekre,

Hanem hol béke van,

Remélte és rettegett
Daidalosz és Ikarosz.

Nem volt elég a két láb,
Nem vitt elég messzire.

Az árnyék, ráncolta homlokát
Daidalosz.
Jobb híján azt fogjuk követni,
Így is ránk találnak, csak napok kérdése.

Másképpen, apám, fürkészte
Ikarosz az eget.
Még ma elmegyünk.

Lelkesültek,
Forrt a vérük, mint a bor,
Szabadnak, szinte semminek lenni,
A tett szabadságára vágytak
Átívelni a végtelen túloldalára,
Lecsúszni, mintha szivárványon.

Mikor ellökte, Daidalosz
Szíve remegett, mint a kocsonya.
Ikarosz úgy repült,
Mintha viasz és méz
Gyantájába fogott madártollai
Belőle nőttek volna ki.

Végül Héraklész
Találta meg a testét. Nehéz volt,
Pedig több részbe tört.
Vérző árny, mint mindannyian,
Gondolta, miközben eltemette.

Legstabilabb a túlvilág,
Hadész háza, mely
Gyökerek között magasodik.
Valahol végül lennünk kell,
Nem mehetünk örökké
Máshova.

Hol vannak már azok a méhek.
A sürgés, a forgás, miből
A méz és a viasz lett.
A királynő, a kaptár, a gének.
Hadész házában
Csönd és homály a kalitka,
Holtak zúgnak,
Földalatti tenger.

Ikarosz, a szegény fiú
Megtér pihenni,
Hátát, ha tapintja,

Csak sebek.